

MOLDOVAN, SILVIU

n. 17 septembrie 1862, Băița, jud. Hunedoara
d. 1943 (înmormântat la Băița)

Născut într-o familie de vază, tatăl său fiind pretorul George Moldovan, iar mama Ana (Anastasia) n. Petco. Face școala elementară în localitatea natală, după care familia îl trimite la Liceul Latin din Sibiu, unde termină cel dintâi din generația sa (1880). Studiile juridice le face la Universitatea Regală Maghiară din Budapesta. Tot aici obține și titlul de doctor în științe juridice în 1 septembrie 1884, cu teza *Statutul juridic al proprietăților funciare în Comitatele Zarand și Hunedoara, după revoluția de la 1848-1849*.

După practica obligatorie (24 mai 1889-ianuarie 1891 la Arad și Baia de Criș - în cancelaria lui Nicolae Oncu) și examenul de avocat, s-a stabilit în Baia de Criș (18 ianuarie 1891), unde își deschide birou avocațial. Se impune repede ca un aprig apărător al drepturilor românilor în instanțele juridice, dar și în plan politic în fața administrației maghiare.

Devine reprezentant al românilor din acest cerc la conferințele naționale ale PNR. Din această poziție este desemnat să facă parte din delegația celor 300 de români care în 1892 a dus la Viena cunoscutul *Memorand* al românilor spre a fi prezentat împăratului. A fost apărător în procesul intentat conducerii PNR (mai 1894) care a semnat respectivul document.

La scurtă vreme (30 aprilie 1892) se mută la Orăștie, unde se implică alături de dr. Ioan Mișu în organizarea vieții sociale, economice, culturale și politice a românilor din întreg ținutul. Astfel, Silviu Moldovan este fondatorul și membru în conducerea Despărțământului Orăștie al Astrei, al Reuniunii economice, al Reuniunii meseriașilor, al Reuniunii de înmormântare, al *casinei* române; îl regăsim în consiliile de administrație a unor bănci sau institute de credit. A fost, de asemenea, redactor responsabil la *Revista Orăștiei* (1895-1899) și colaborator al mai multor ziare și reviste românești din Transilvania. O perioadă de timp asigură postul de jurisconsult la Banca „Ardeleana”.

În ianuarie 1919 este numit prefect al județului Ciuc, dar la 5 martie își dă demisia.

După Unire mai activează ca avocat în Orăștie până în 4 septembrie 1920, figurând în Baroul Arad. În perioada 17 octombrie 1920-4 mai 1921 a fost numit prefect al județului Arad. Este schimbat din această funcție, fiind numit prim-președinte al Tribunalului Arad, până la data de 9 noiembrie 1924, când este pensionat. Stabilit fiind la Arad unde, în anul 1925 a fost numit comisar regal pe lângă baroul arădean, însărcinat cu puteri depline pentru a dispune și executa control asupra activității acestuia. Din 28 octombrie 1925, după ce s-a pensionat ca funcționar de stat, și-a deschis cancelarie avocațială, figurând în Registrul Baroului. Impunându-se ca un profesionist deosebit, este ales în consiliul de conducere al Baroului. În perioada 1932-1940 este ales chiar decan al acestuia și reprezentant în Consiliul general al Uniunii Avocaților.

În plan politic, după Unire s-a încadrat în Partidul Poporului (1925), condus de Al. Averescu, urmându-l pe bunul său prieten, Vasile Goldiș. Cei doi au și condus organizația județeană Arad. A fost membru al guvernului format de acest partid în 1926-1927. În anul 1932, Silviu Moldovan îi urmează pe Goldiș și pe Octavian Goga într-o nouă structură politică, înființată de ultimul, Partidul Național Agrar. După moartea lui Goldiș (1934), organizația județeană va fi condusă de Silviu Moldovan. Acesta va face parte și din Partidul Național

Creștin, realizat prin fuziunea PNA (Goga) și LANC (A.C. Cuza), fiind președintele organizației județene Arad. A fost în două rânduri ales parlamentar reprezentând Aradul (senator - 1926 și 1937).

În anul 1938 s-a retras din activitatea de avocat, iar în anul 1940 se retrage din viața publică, revenind în comuna natală, Băița.

A fost decorat cu *Ordinul Ferdinand I*, în grad de cavaler și *Ordinul Coroana României*, în grad de ofițer.